

[Alfred Jensen.]

af den frygt for krig og de fredssønsker, der er ude omkring i det danske folk. Det har ret naturligt ikke hindret hverken ministeren eller flere af ordførerne i at tale om krigsbegivenheder, om kommende frontlinier, om krigens udvikling i Danmark og Mellemeuropa, ja, for den sags skyld i den ganske verden. Jeg tror, at noget sådant er utidigt, og jeg mener, at det er aldeles uforvarligt og skadeligt at føre en sådan diskussion. Den leder jo tanken ind på, at krig er uundgåelig, og at vi derfor må ruste og forberede os på krigen. Derved påfører man folk dels en frygt og dels byrder, som de aldeles ikke er interesseret i. Men krig er jo slet ikke uundgåelig. Krig kommer ikke som følge af en naturlov. Den er resultatet af menneskers værk, og derfor kan menneskene forhindre en krig, og derfor burde man naturligvis have diskuteret på en helt anden måde, end tilfældet har været i dag.

Verden over begynder folkene at komme til erkendelse af, at man kan forhindre en krig. Ja, jeg har vel lov til at sige det endda stærkere: verden over ser man, at det er nødvendigt at sætte ind, hvis ikke vi skal få en ny, tredje og mere grusom verdenskrig end de to tidligere, vi har oplevet. Krigen i Korea, de forhandlinger, der har været ført landene imellem, og de diskussioner, der har været fremme i pressen angående afviklingen af Koreakonflikten, viser jo egentlig, hvor nær verden er ved at blive kastet ud i denne nye krig, som alle frygter, og det er under sådanne omstændigheder, at vi får forelagt et forslag til rigsdagsbeslutning som det, der behandles her i dag.

Man skulle synes, at det havde været mere nærliggende, at Danmark, dette fredssønskende land, havde taget initiativ til at få krigen i Korea afviklet for at sikre, at den ikke kommer til at brede sig. Og hvad ser vi så? Ja, vi ser, at regeringen lader dette problem ligge og i stedet for lader sin repræsentant i De Forenede Nationer gå ind for Amerikas politik i Koreaspørgsmålet overfor Kina. Og hvad betyder det? Det betyder jo, at vi nærmer os den tredje verdenskrig med stærke skridt.

Jeg tror ikke, det er for stærkt at sige, at flertallet af folkene verden over virkelig forstår, at den politik, som amerikanerne med Truman i spidsen fører, fører direkte ud i en tredje verdenskrig, hvis den ikke bliver standset. Det er en kendsgerning, at Trumans politik er blevet brændemærket som en farlig politik, at adskillige statsmænd har taget afstand fra den, ikke alene udenfor De Forenede Staters grænser, men

selv i De Forenede Stater. Tidligere præsident Hoover holdt en tale, hvori han sagde, at hvis man fortsætter den politik, vil den skæbne, der er overgået Korea, med ødelagte byer, med myrdede kvinder og børn, kunne komme til at overgå Europa.

Ja, når det er tilfældet, forekommer det mig, at den politik, som dette forslag er udtryk for, har lidt skibbrud, og at vi derfor burde diskutere sagen på en helt anden måde, end tilfældet har været her i dag. Jeg tror ikke, der er mange, der føler sig trygge ved denne politik. Jeg tror, de fleste mener, at man hurtigst muligt bør se at få denne politiske linie brudt og slå ind på en for freden og menneskeheden mere sikker vej.

Og så oplever man i denne situation, at der kommer folk og siger: javel — det ser måske militært ikke så godt ud, men økonomisk har denne politik været en fordel for Europa. Den belgiske politiker Henri Spaak har haft en kronik i „Politiken“, hvori han fortæller, hvilken velsignelse samarbejdet med De Forenede Stater har været for Europa. Han fortæller, hvor glimrende de økonomiske forhold er blevet i Belgien, hvorledes betalingsmulighederne er forbedrede. Men sådan forholder det sig jo slet ikke. Jeg skal ganske vist ikke kunne sige, hvorledes forholdene er i Belgien, nøjagtigt; men land efter land lider under de økonomiske vanskeligheder, som denne politik har medført. Det er ikke alene et spørgsmål om oprustningsudgifter; det er også et spørgsmål om andre udgifter, der som følge af denne politik er blevet læsset over på de vesteuropæiske lande. For vort eget vedkommende har finansministeren erkendt, at alene den prisstigning, som er en følge af krigsøkonomien i Amerika, for Danmark har betydet forøgede udgifter, som beløber sig til det samme, som Marshallhjælpen androg i 1950. Og hertil må man jo lægge de andre byrder, som denne Amerikas politik har betydet for de vesteuropæiske lande, også for vort land: kronenedskæringen, liberaliseringen, udenrigshandelen — og så oprustningsudgifter. Og dog skal man huske, at da man startede denne Atlantpolitik, da man f. eks. kom med Marshallplanen, påstodes det, at denne ville bringe fremgang og velstand for befolkningen i Europa, og påskuddet var, at det ville være det bedste værn mod kommunismen.

Jeg tror, at hvis man vil undersøge befolkningernes levevilkår i de europæiske lande og se på arbejdsløsheden, se på de fremtidsudsigter, der rent økonomisk er, vil man komme til det resultat, at der ikke er